

ВЪЛШЕБНИ ПРИКАЗКИ

ОШ ПЕТИ КЛАС

Съдържание

Как принцесата станала храбър принц.....	2
Двете сестри.....	5
Вълшебната кутия.....	7
Вълшебната раница.....	11
Вълшебният ключ.....	13
„Малкият състезател“.....	16
Живият пламък.....	17
Игор.....	20
Великанът, който броял домати.....	21
Търсенето на Слънцето.....	23
Принцесата и злата и сестра.....	26
Вечна приказка за доброто и злото.....	27
Вълшебният клон.....	28
Магни.....	29
Китът Нарвал и пиранята Тиран.....	33
Шампион.....	34
Вълшебна приказка.....	35
Петър и летящият лъв.....	37
Чудната птичка.....	38
Вълшебният път към дома.....	40
Вълшебният кон.....	41
Вълшебният серум.....	44
Вълшебната пътека до двореца.....	46
Червенокосата лисица.....	47

Как принцесата станала храбър принц

от Даяна Иванова

Веднъж в царството на принцеса Даная станало бедствие. Появили се плъхове и почнали да ядат цялото богатство на замъка. А замъкът бил уникален . Бил построен от чисто злато, а прозорците били направени от диамант. Тя както и да е , аз ви разказвах за плъховете , а не за красотата на царството. Тя сега ще ви каже как те разбрали за тях. Веднъж докато принцесата се къпела в златната си вана напълнена с мляко, усетила как единият крак на ваната просто изчезнал. Тя не обърнала особено внимание и продължила да се къпе. След още пет минути пак усетила същото нещо, но от другата страна. Първоначално не се притеснила , но какво видяла след това? Тя видяла плъх!

-ПОМОЩ!!!!- извикала тя.

Дворцовата дама дошла и с мухобойка успяла да изгони плъха.

-Добре ли си? Какво стана? Хайде, ела да се облечеш и да кажем на баща ти , за да разрешим проблема.- казала дворецовата дама. Забравих да ви кажа , че тя се казвала Касандра.

-Не е възможно!- извикал царят, щом разбрал лошата новина.

След три дена всички говорели за обявите, които хората на царя били разнесли из цялото царство(забравих да кажа , че името на царя е Берлин). Те гласели:

Който момък успее да хване или убие плъховете в царството, ще получи дъщеря ми за своя съпруга.

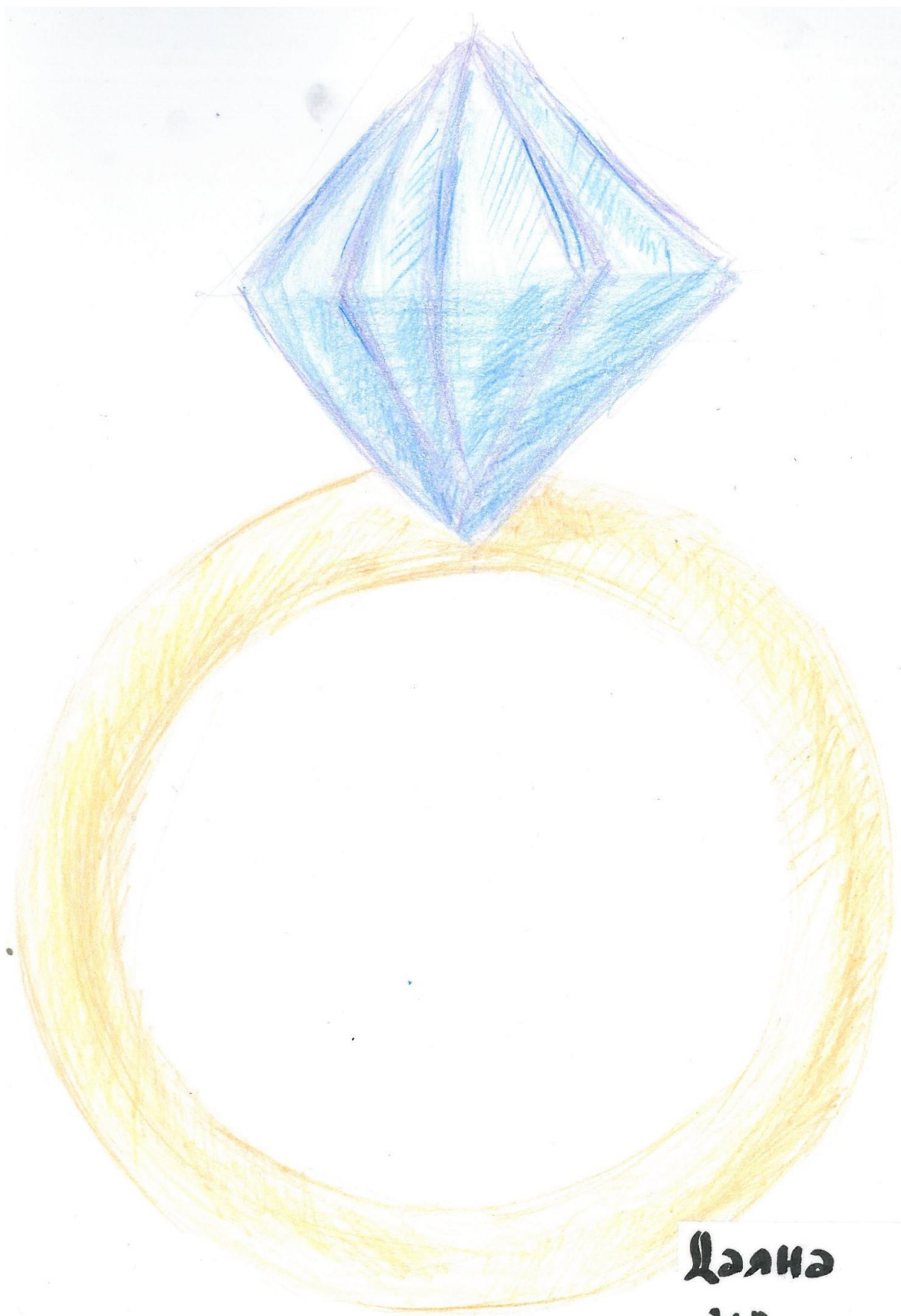
През замъка минали много момци , но ни един не успял да хване плъховете. Минало време и принцесата разбрала за хитростта на баща си, но хич не искала да се сгодява с никого.

-Тате, отивам на разходка.-казала му един ден тя.

Преоблякла се като селянка и влязла в града. Видяла нещо блестящо на земята и решила да види какво е .Било пръстен. Решила да го задържи. След като станало тъмно се прибрала.

На следващият ден си казала:

-Как искам да стана мъж и да се представя на татко като момче и да преборя всички плъхове ,накрая да призная, че съм аз и да не се сгодя с никого. В този миг на

Даяна
Иванова

стола до нея се появили мъжки дрехи и мустаци. Имало и една кутийка с две хапчета ,а на нея пишело:

Син цвят- мъжки глас

Червен цвят- женски глас

Наистина хапчетата били два цвята-син и червен.

Преди да вземе решение, първо се посъветвала с Касандра.

-Спокойно! -казала Касандра.

-Добре, ще пробвам.-изнервено казала Даная.

На следващия ден нагласен момък влязъл в замък и взел вниманието на всички. Ще го помислили за принц, а всъщност това било Даная. Продължила нагоре и стигнала царя.

-Идвам да спася Вас от плъховете и да получа Вашата дъщеря за съпруга!- казала Даная със своя мъжествен глас.

-Сигурен ли сте, принце?-попитал царят.

-Напълно! Още сега започвам! Всичко ,крето ми трябва, е единадесет килограма разтопено злато.

-Разбира се!-казал царят.

На момента получила това, крето искала, и отишла в една стая. Плъховете веднага надушили златото и всички се струпали там , а Даная само казала на пръстена всички плъхове да изчезнат. На момента това станало, а Даная признала на царя, че това е тя и те заживели мирно и щастливо. И без повече плъхове.

Двете сестри

от Елизабет Мастева

Имало едно време две сестри. Те живели с родители си. И двете били мързеливи. Един ден майка им ги накарала да отидат да си наберат ягоди в гората. Те отишли, но се смрачило и се загубили. Обикаляли, обикаляли, но не намерили пътя. Едното момиче рекло:

-Аз се уморих! Ще поседна! Ако искаш, продължи!

-Аз ще продължа, ти ме настигни. - отговорила другата.

Тя ходила, ходила и срещнала един млад момък. Той я попитал:

-Какво правиш в тази гъста гора сама?

-Изгубих се и не мога да намеря път за вкъщи.

-Ела с мен. Ще те прибера в дома ти.

-Не мога! Сестра ми е в гората сама.

-Товага ще ти дам едно цвете, когато го скъсаш, ще дойда при теб.

Момичето се върнало да търси сестра си. Търсило я под дърво и камък, но не я намерила. Товага тя срещнала една старица. Тя я попитала:

-Какво търсиш?

-Сестра си.-отвърнало то.

-Мога да ти помогна да я откриеш. Ще ти дам два буркана. После ще слезеш в долната земя и ще отидеш при най- голямото дърво, ще скъсаш едно листо от него и ще го сложиш в буркана. За втория ще отидеш до реката и ще налееш вода. И накрая ги дай на царя и той ще ти я върне.

Момичето благодарило и тръгнало да прави това, което му казала старицата. Минало през много трудности но намерило сестра си. Тя скъсала цветето и момъкът ги извел от долната земя.

Когато се прибрали момъкът искал да се ожени за девойката. Те вдигнали голяма сватба и заживели дълго и щастливо.

ЕЛИЗАБЕТ
МАСТЕВА

Вълшебната кутия

от Симеон Марчев

Имало едно време едно момче на име Иван. Шо получило наследство от баща си една вълшебна кутия. Заръката била , когато стане момък за женене, да я отвори.

Един ден Иван от любопитство отворил кутията. В нея имало кристално огледало , в което се появил образ на красиво , но тъжно момиче. Шо проговорило:

-Моля те , момко, да ме спасиш! Аз съм затворена в една кула , която е в долната земя, през девет морета в десето, през девет планини в десета, през девет върха на десетия. Кулата се пази от зъл змей. Ако ме спасиш, ще се ожена за теб.

Момчето отначало се стреснало, но било омаяно от красотата на девойката и решило да я спаси.

Момъкът знаел, че да стигне до долната земя трябва да отиде в омагьосаната гора. На свечеряване момчето се загувило и започнало да се лута. Видяло светлина и тръгнало към нея. В сумрака малко таласъмче с факла в ръката търсело нещо. Момчето викнало:

-Кой си ти и какво търсиш?

Таласъмът отговорил бързо:

-Няма да ти кажа пък, защото ще ми го откраднеш. Аз съм Хоп- Шроп.

-Ако ти помогна да го намериш, ти в замяна ще ме заведеш ли в долната земя?- попитал Иван.

Таласъмът с нежелание се съгласил и казал:

-Когато го видиш, веднага ще го познаеш.

Започнали да търсят. Иван видял нещо да блести в тревата и тъкмо посегнал към него, когато таласъмът извицал:

-Не го пипай! Не трябва да попада в ръцете на смъртен.

Хоп-Пъроп взел нещото ,което се оказало магически пръстен с червен рубин. Казал на момчето:

-Хвани се за мен!- сложил пръстена на палеца си и се озовали в долната земя.

Момчето благодарило и казало:

-Хайде, всеки по пътя си!

Пъроп предложил на Иван:

-Искаш ли да ти бъда другар и да ти помагам?

Иван се съгласил и разказал къде трябва да отидат.

Двамата другари тръгнали към морето. На брега видели един стар рибар да плете мрежа и да плаче. Попитали:

-Защо плачеш , дядо?

Старецът отвърнал:

-Снощната буря ми отнесе лодката, а тя беше всичко, което имах. С нея изкарвах прехраната си.

Двамата приятели предложили да му построят лодка , а в замяна той да ги откара през девет морета в десето.

Иван сякъл дървета, а таласъмът помагал с малко магия. Пък за една нощ построили лодката. На други ден рибарят ги прекарал през моретата.

Когато стигнали на брега видели строен жребец. Като ги видяло кончето проговорило с човешки глас:

-Моля ви, помогнете ми да си намеря малко сено, защото сред тези камъни и пясък няма нищо. Аз ще ви се отблагодаря, като ви закарам където пожелаете.

Иван и Хоп-Проп намерили сено и го дали на кончето. Жребецът се нахранил и казал:

-Благодаря ви много. Къде да ви закарам?

-Закарай ни през девет планини в десета!- отговорили му те.

-Мятайте се на гърба ми!- подканил ги конят.

Те се качили и конят бърз като вихрушка полетял през планините.

Последната планина имала десет върха, а на десетия се намирала кулата с девойката. Момчето и таласъмчето се зачудили как да стигнат там. Видели сокол, който се опитвал да спаси едно от пиленцата си, което било паднало от гнездото. Взели соколчето и го върнали обратно .

-Благодаря ви, че спасихте рожбата ми. Как да ви се отплатя?-казал соколът.

-Можеш ли да ни отведеш на кулата на десетия връх?-попитали другарите.

Соколът ги грабнал и ги понесъл.

Там видели старица, която беряла билки. Тя им казала:

-Момчета, бягайте оттук, докато ламята не ви е изяла!

Иван рекол:

-Дошъл съм да спася девойката от кулата и да се ожена за нея!

Бабата решила да им помогне:

-Ще ти дам тази вълшебна свирка, която ще приспи ламята, но само ако я надуе човек с добро сърце, това ще се случи. В сърцето му има ли зло, ламята ще стане дваж по- силна.

Момъкът взел свирката и влязъл в кулата. Вътре видял ламята, която била раздразнена, че някой я безпокои. Пъкмо чудовището да издиша огнения си дъх, когато Иван надул свирката и се чула чудна музика. Ламята заспала. Момъкът намерил момичето и двамата изтичали навън.

Шаласъмът използвал пръстена отново, за да ги върне на горната земя. Иван и девойката се оженили и заживели щастливо, а Хоп-Проп им останал приятел завинаги.

Вълшебната раница

от Александра Иванова

Имало едно време дете на име Марти. Веднъж докато се прибирал от училище, минал покрай една книжарница. В нея той видял най-обикновена раница на пръв поглед, която много му харесала. Тази раница обаче не била като другите, а специална. След като се прибрал, Марти помолил майка му и баща му да му я купят, но те отговорили, че той сам трябва да се потруди и те ще му я вземат. Момчето много се стараело, за да получи желаната раница. Почнал да изкарва само шестици и най-накрая неговите родители му дали пари, за да си купи раницата. Марти отишъл в книжарницата и си я взел. Като се прибрал, отворил раницата, за да я разгледа отвътре. Но какво да види - в нея имало едно копче и като го натискал и си пожелавал нещо, то се появявало, при условие, че той бил прилежен. Марти показал раницата на по-големия си брат. Голямото момче се опитало да поиска нещо, но желанията му не се изпълнявали, тъй като той бил много мързелив. Тя изпълнявала само желанията на по-ученолюбивото момче. Марти си пожелавал много неща: ново колело, книги, играчки, телефон, дрехи, обувки и други неща. Брат му също се опитвал да си изказва желанията и очаквал те да се сбъднат, но безуспешно. По-малкото дете предложило на брат си да положи и той старание, за да се справи по-добре в училище. Големият брат послушал съвета и започнал да бъде по-прилежен и ученолюбив. Един ден, за голяма негова изненада, след като си пожелал нещо на раницата, тя го изпълнила. Така той разбрал, че за да получиш нещо, трябва да положиш усилия и нищо не идва даром. Така накрая всички били щастливи.

Александра
Иванова

Вълшебният ключ

от Никол Цонева

Живял някога един момък с баща си. Един ден баща му му казал:

-Преди да умра искам да ти дам този ключ. Само това ми остана от майка ти. Отиди в гората и там ще трябва да помогнеш на по-големия си брат. Той е заключен зад много големи порти. Отиди и му помогни.

Отишъл момъкът в гората. Докато ходил аз пътечките ѝ, срещнал една вещица. Тя му казала:

-Мога да ти помогна да откриеш брат си.

-Вие откъде знаете къде отивам?- попитал я момъкът.

-Аз знам всичко, което се случва в тази гора.

-Можете ли да ми покажете по коя пътека да мина?

-Ще ти покажа по коя да минеш, но първо трябва да ми дадеш нещо в замяна.

-Какво желаете?

-Ключът, който държиш в ръцете си.

-Заповядайте.

-Мини по пътеката с лалетата и не се отклонявай!

Когато вещицата изрекла това, тя се превърнала в мравка, защото ключът бил вълшебен. Когато някой го държи и изрече лъжа, той се превръща в нещото, което най-малко иска. След това момъкът си взел ключа и продължил. Като си ходил, срещнал едно зайче и то му рекло:

-Добър ден, следвай ме!

-Но защо?

-Ще видиш. Само не се отделяй от мен!

Зайчето побягнал о, след него и момъкът. Животинчето го отвело при брат му.

-Доведох те тук, защото видях какво се случи с вещицата. Тя винаги лъже.-рекло зайчето на момъка.

-Много съм ти благодарен. -рекло момчето.

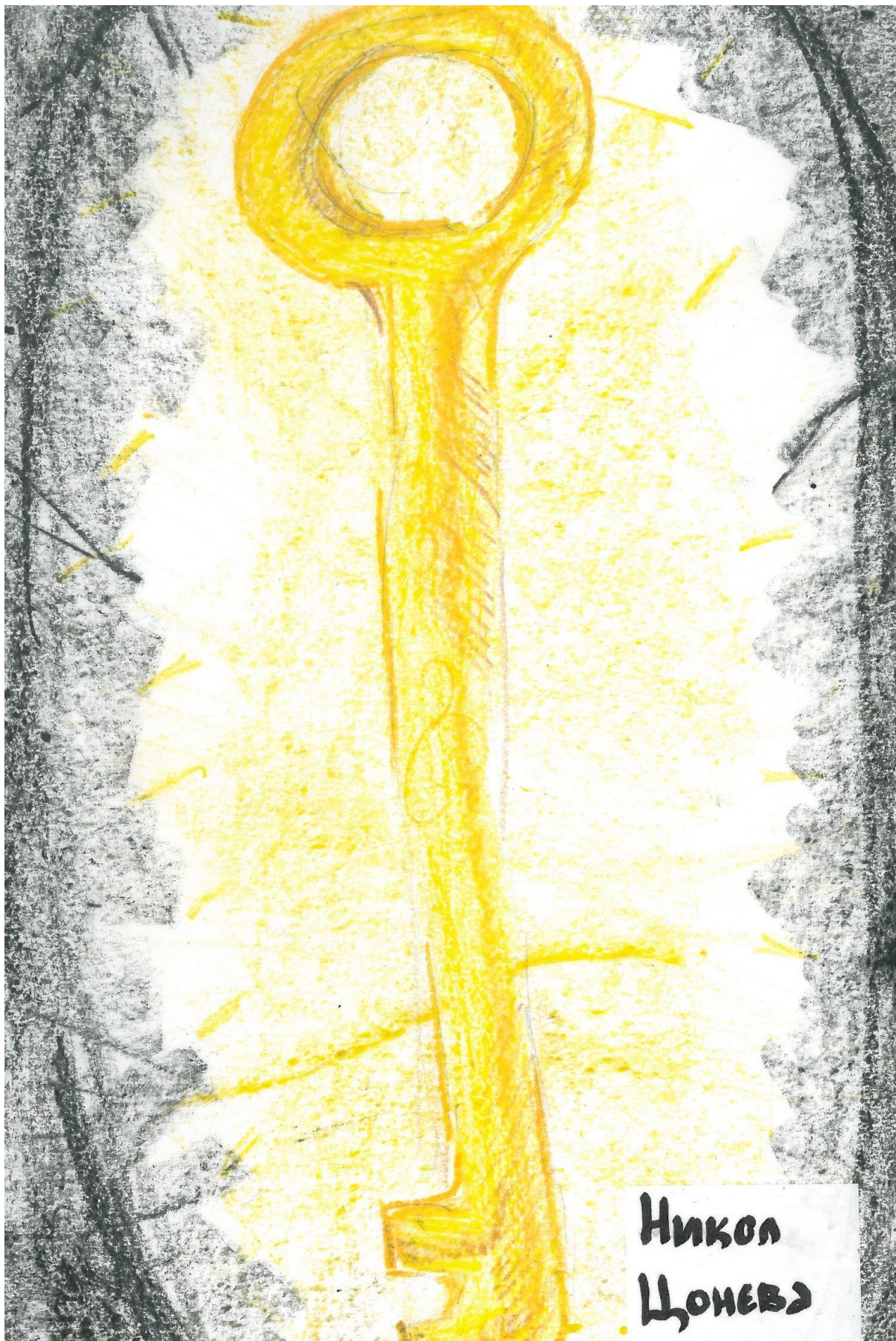
-Недей така! Сега внимавай, защото има един змей, който пази портите. Много внимавай!

Зайчето се скрило някъде в гората. Момчето тръгнало да вади ключа, но изведнъж пред него изскочил един змей, както и очаквал. Момъкът извадил ножа си и започнал да се бие с чудовището. Момчето забило ножа си в крака на змея. В този момент змеят бълвал огън и прогорил десния крак на момъка. Тогава вредителят избягал в гората. В този момент момчето извадило ключа от джоба си и отключил портите. Когато те се отворили, момчето видял освен брат си и една красива мома.

-Братко, много ми липсваше! -казал момъкът с насълзени очи.

-И ти на мен.- отговорил брат му.

Момъкът много харесал момата и ѝ предложил да се оженят. Тя се съгласила. Когато се прибрали у дома, устроили голяма и пищна сватба. Празнували я три дни и три нощи. Заживели дълго и щастливо.

Никол
ЦОНЕВА

„Малкият състезател“

от Даниел Божилев

Имало едно време едно момче, което много обичало коли.

Веднъж се хванало на бас с едно от момчетата в по-горния клас кой ще построи по-бърза кола за два месеца. Щом се прибрало вкъщи, се заело за работа на момента. Починалият му чичо му дал едно сандъче, от което излизало всичко, което си поискало. Това му помогнало много, защото то нямало много пари, за разлика от съперника му, който живеел в богато семейство.

Най-големият проблем бил, че голямото момче имало много помощници, а малкото – само баща си. В отбора на големите участвал и шпионин, който разкривал идеите на малкия. Добрата новина била, че големите не се разбирали много добре. Работели месеци, работели два и най-накрая, времето свършило.

Големият казал, че след като свърши със строенето, ще се състезават. Поканили цялото училище на състезанието. От пръв поглед колата на големия изглеждала много по-добре. Била оқичена с всякакви екстри. Колата на малкото момче изглеждала доста недовършена. Четири гуми, рамка, двигател, седалка и волан. Всички мислели, че колата на голямото момче ще спечели, но тя имала един недостатък – била много тежка. Това много се отразило на скоростта и управлението.

Състезанието стартирало. Големият тръгна преди малкия, но надпреварата продължила, въпреки фал старта. Винаги, когато малкото момче се опитвало да изпревари, голямото го засичало или го блъскало. Въпреки нечестната игра на големия, малкото момче карало по-добре и победило. Най-доброто момиче в класа го харесало.

Минали години и момчето станало момък за женене. Оженил се за момичето и си заживели щастлив живот.

Живият пламък

от Ева Милошева

Живял някога един цар- господар. Той имал трима сина. Най-големият бил надарен с невероятна сила. Може да вдигне всичко, без значение дали е тежко или не. Вторият бил толкова бърз, че може да изпревари с лекота коне, тичащи в галоп. Третият бил изкусен ловец, но никой не го ценял.

Един ден царят се разболял тежко. Лекарите заявили, че той ще оздравее, ако жар-птица в деня преди пълнолуние и точно в полунощ го поръси с животворните си сълзи. Примата братя решили да помогнат на баща си. Пръгнаха в три различни посоки. Най-големият поел на изток - към изгрева. Вторият тръгнал на запад - към залеза. Най-малкият син поел на север. Всеки от тях яздел кон, оседлан със златно седло. Конете били подковани с бронзови подкови. Всеки искал той да намери жар-птица и да се докаже като мъж.

Ловецът яздил неуморно три дни и три нощи. Преминал през девет земи в десета и най-накрая конят му спрял изтощен на една полянка. Останали за почивка. Не след дълго стигнали до малка къщурка в края на голям търговски град. Момъкът почукал на вратата и тя се отворила пред него. Престъпил прага и видял красива девойка, най-красивата на света. Тя била окована с железни вериги. Царският син освободил хубавицата. Тя го предупредила, че вещицата, която я оковала, скоро ще се върне и ще го изпепели. Храбрият ловец не се уплашил. Бил решен да я освободи. Тя била толкова хубава, че момъкът веднага се влюбил в нея. Красавицата се скрила, но преди това му дала своя медальон. Той щял да му даде неземна сила в битката, за да победи.

Скоро вещицата се върнала. Започнала да души въздуха с дългия си крив нос. Миришело ѝ на непознат човек. Ядосала се тя и зафучала. Но момъкът не се уплашил. Замахнал с все сила и посякъл злата вещица, която избухнала в пламъци.

Извел девойката от къщурката и я повел към градския площад. Там един минувач я видял и извикал, че царската дъщеря е свободна. Едва тогава момъкът разбрал, че е спасил от смърт принцесата. Отвел я в двореца. Царят много се зарадвал, че вижда отново дъщеря си и решил да го възнагради богато. Момъкът не искал злато и скъпоценности. Разказал му за болния си баща и за чудната жар-птица. Царят се замислил. Спомнил си, че в царството живее стар магьосник, който може да му помогне. Наричали го Тристан Многоликия, защото може да се превръща във всичко и във всеки.

Момъкът отишъл в колибата на вълшебника. Попитал го къде да намери жар-птица. Пристан му дал три вълшебни камъчета. Заръчал му да върви все на север, докато не стигне до един перлен замък. Там била клетката с жар-птица, но тя била строго пазена от свиреп вълк. Първия камък момъкът трябвало да счупи в земята, когато стигне до двореца. Втория – когато вземе птицата, а третия да даде на вълка.

Ловецът препуснал с коня си на север. Дълго яздил, за да стигне до перления замък. Слязъл от коня, счупил първия камък и станал невидим. Влязъл в двореца, започнал да търси птицата и я намерил в една огромна зала. Жар-птица била затворена в златна клетка, а до нея спял сребърен вълк. Момъкът взел клетката и счупил втория камък. Вълкът се събудил, надигнал се и силно заръмжал. Ловецът му подхвърлил последния камък. Животното се заиграло с него като коте с прежда, а момъкът напуснал двореца заедно с чудната птица.

Върнал се при коня си и що да види: конят бил впрегнат в каруца, преливаща от съкровища. Зарадвал се момъкът. Върнал се в царството на своята принцеса, заедно със скъпоценностите и жар-птицата. Благодарил на царя за помощта. Поискал ръката на дъщеря му и я получил.

Пръгнал за родното място заедно с девойката и с Пристан. Бързал да се върне при баща си.

Намерил болния на легло. До него седели двамата му по-големи братя. Те били мрачни и унили, защото не могли да открият жар-птица. Царят видял сина си и промълвил, че умира. Бил вече денят преди пълнолуние. Ловецът се бил върнал навреме. Поставил момъкът клетката до леглото на болния. В полунощ Пристан взел птицата и замахнал с вълшебната си пръчка. Жар-птица проляла една животворна сълза, която се отронила и паднала върху лицето на царя. След това птицата избухнала в огнени пламъци. Царят веднага оздравял и разпоредил празненства три дена и три нощи.

А какво ли е станало с девойката? Разбира се, тя се омъжила за храбрия ловец и заживели дълго и щастливо, в мир и любов!

Жар-птица

Игор

от Георги Панев

Имало някога в една пещера едно чудовище на име Игор. Всички се страхували от него, заради външния му вид, но той не е бил зъл, а е бил много дружелюбен. Игор искал да си има приятели, но всички се ужасявали от него и му се подигравали.

Но един ден той срещнал момиче и се влюбил. Той искал да ѝ се хареса, но знаел, че няма никакъв шанс да спечели сърцето на девойката, затова отишъл в гората, за да търси великия магьосник Варгамор.

Вървял, вървял, преминал девет планини и стигнал до десета. Стигнал до една река. Там той срещнал един човек на име Марти. Марти го попитал дали може да му помогне с делото му. Игор се съгласил и го попитал дали знае къде е Варгамор. Той му казал, че трябва да вървят по реката и ще стигнат до него. Те тръгнали, но, докато вървели, Марти бутнал Игор в реката. Когато Игор тъкмо щял да потъне, в този момент Варгамор го спасил. Тогава Игор го помолил да го превърне в красавец. Вълшебникът му казал, че ще изпълни желанието му, но трябва да донесе един еделвайс. Той знаел, че последният еделвайс в неговата страна е пазен от гигантски циклоп, но Игор много обичал девойката и поел риска.

Тръгнал и бързо стигнал до замъка на циклопа.

Първо попитал учтиво, но циклопът се ядосал и го нападнал, но Игор успял да надвие циклопа. Изведнъж той се замолил да не го убива, а Игор му казал, че не иска животът му, а еделвайса. Позволил му да го вземе.

Игор се върнал се при Варгамор и той направил отвара. Тогава Игор отишъл при момичето. Тя се влюбила в него и те заживели щастливо.

Великанът, който броял домати

от Лия Колева

Живял някога високо в планината един великан, който бил много сънлив и когато си лягал да спи, спял двеста години. Затова всеки път, щом се събуждал, заварвал всички много променено. Известно време работил като пастир, но не му харесало да е беден. После станал богат чифликчия, но открил, че слугите му са крадливи, затова пак заспал. Когато се събудил отново, слязъл надолу по планинския склон да види какво ново има.

Стигнал до едно каменисто езеро, където от висока скала се леел водопад. Няколко весели девойки седели наоколо и разплисквали водата с крачета. Едната от тях била по-тиха от другите, но на великана се сторила най-красива. Казвала се Еванджелин и след няколко дни щяла да се омъжва за младия херцог. Докато газели из езерото, тя и приятелките и бърбурели за предстоящата сватба, а великанът я гледал през цялото време. Когато си тръгнали, сърцето му се свило от мъка. Едва сега осъзнал колко е самотен.

Решил да се опита да спечели сърцето на Еванджелин. Хванал се на работа и не спрял цяла нощ. Покрил стръмната скала под водопада с бял мрамор, та да блести под бистрата вода. Облицовал бреговете на езерото със сребро и пушал из него бързи златни рибки. Наоколо засадил буйна зелена трева, осеяна с ароматни теменужки, незабравки и тъмно сини зюмбюли. После отново се скрил.

Когато пристигнали, девойките се смаяли, но Еванджелин се замислила дълбоко. Тя знаела, че тук има някаква силна магия. Пристъпила към брега и се вгледала в сребърното езеро, пълно със златни рибки. И докато гледала, чула как някакъв тихичък глас ѝ нашепнал да стъпи в езерото. Изведнъж водата плиснала и всичките девойки се озърнали стреснато. Еванджелин била паднала в езерото. Девойките се втурнали натам и надникнали в сребърните дълбини. Напразно се мъчили да я намерят. Когато се прибравили и казали на младия херцог, той веднага побързал към езерото. Цялата украса на великана била изчезнала. Водопадът се леел по стръмните скали, от сребърните брегове и златните рибки нямало и следа, а наоколо не се виждало нито едно цвете. Натъжен, херцогът се върнал в двореца и нищо не можело да го развесели.

Между временно Еванджелин се озовала в градината на великана. Той я помолил да остане при нея и да бъде негова кралица, ала тя отговорила, че обича херцога и няма да се откаже от обичта си. Великанът се надявал девойката да забрави херцога, но видял, че от ден на ден тя ставала все по-бледа и тъжна. Зачудил се как да я развесели и да я накара да промени решението си. Щогава се сетил за своя вълшебен жезъл. Който държал жезъла, можел да прави чудна магия. Докоснел ли нещо, превръщал го в каквото животно поиска. Великанът дал жезъла на Еванджелин и за няколко часа тя се развеселила, защото така си намерила нова компания – първо котенце, после кученце и накрая канарче.

А великанът отглеждал чудесни домати и много се гордеел с тях. Набрал няколко за вечеря и Еванджелин искрено каза, че никога през живота си не е опитвала по-вкусни домати.

На другия ден великанът извел Еванджелин в полето около замъка, където растели домати. Докъдето поглед стига, имало безкрайни редици от домати. Еванджелин попитала великана колко са, но той нямам представа. Шогавя тя му каза да преброй поне един ред, а щом той се заел да брой, бързо извадила жезъла изпод наметката си и докоснала един голям черен камък. Камъкът тутакси се превърнал в черен жребец с мощни копита, които затропали по земята. Еванджелин го яхнала и препуснала надолу по долината далече от великана.

Още на другия ден Еванджелин се омъжила за херцога и двамата заживели щастливо. Самотният великан бавно се върнал в градината си и легнал да спи. Минали стотици години, а той все не се събуждал. Над него се натрупала могила и хората я нарекли Великанската планина. Така я наричат и днес.

Шърсенето на Слънцето

от Йоан Георгиев

Живял някога в едно далечно село един юнак, наречен Иван. Той бил най-смелият, най-силният и най-умният от всички.

Един ден, нещеш ли, Слънцето изчезнало. Настъпил невиждан мрак. Всички се изплашили. Хората свикали всеки юнак в селото. Никой не искал да отиде да търси Слънцето, но в този момент Иван влезнал с трясък и извикал :

- Аз ще отида, но ми дайте най-силния и здрав кон!

На следващия ден Иван тръгнал на героичния си поход - да търси Слънцето.

Вървял ли, вървял пет дни и пет нощи, докато не стигнал до леговището на Вятъра. Иван го попитал :

- Кажу ми Северняко, ти знаеш ли къде е Слънцето?
- Ще ти кажа къде е, но само, ако ме победиш.

Паднала страшна битка – три дни и три нощи се били. Накрая Иван надделял. Той ударил една страшна десница. Вятърът паднал на земята и замолил Иван за милост. Юнакът го пощадил и вятърът му се отблагодарил, като му дал един голям бял меч – лек като перце. След това вятърът казал :

- За да стигнеш там, където Слънцето е скрито, трябва да минеш през девет планини в десета. Ще стигнеш в двореца на осмоглавия змей Оскар. Той го пази. С този меч ти можеш да ме призовеш, та да мога да помогна. Трябва само да размахаш меча над главата си.

Така тръгнал Иван отново на път. Препускал още пет дни и пет нощи и преминал през три планини в четвърта и пътя му препречила Луната. Тя казала на Иван :

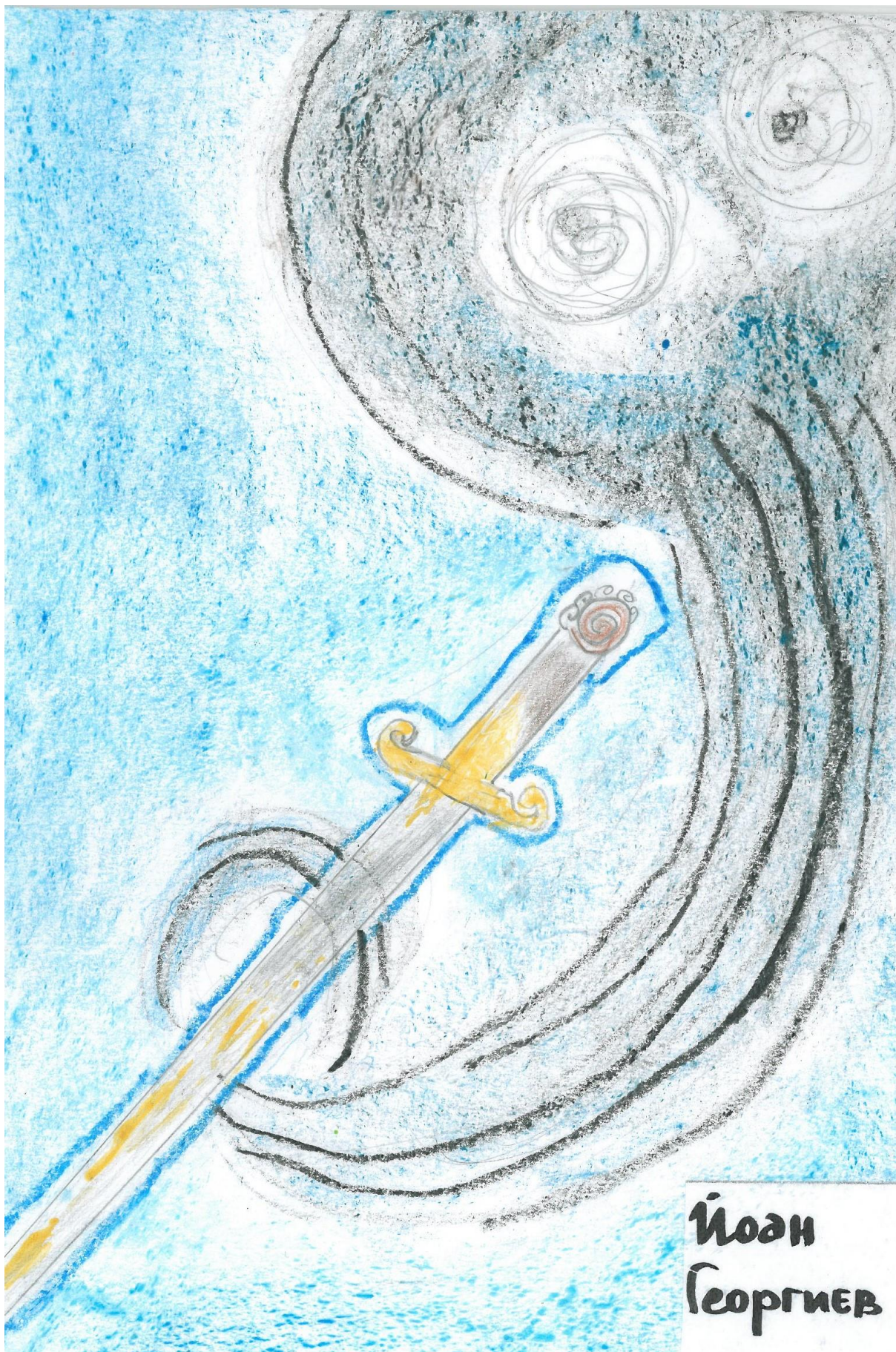
- Ще преминеш през мен само ако отговориш на една гатанка, а тя е: Ако сега е утре, а утре е вчера. То какво е сега ?

Иван се чудил един ден и една нощ и накрая рекъл :

- Сега е днес !

Луната казала :

- Правилно !

Иван
Георгиев

Луната дала на Иван една кратунка пълна с жива вода и казала :

- Ако си ранен пий, ако не си – не я хаби!

И отново Иван тръгнал на път. След шест дни и шест ноци той най-сетне преминал девет планини и стигнал в десета. Там видял огненочервения дворец на осмоглавия змей Оскар. В този момент огромните врати на двореца се отворили, а от тях излязъл Оскар. Той рекъл :

- Ако си дошъл за Слънцето, трябва първо да минеш през мен.

Паднала голяма битка. Десет дни и десет ноци, но не щеш ли Оскар обгорил много лошо лицето на Иван. Иван се сетил за водата, която взел от Луната. Той отворил кратунката и започнал да пие. Постепенно обгореното от Оскар започнало да зараства. Иван извадил меча на Вятърта и го размахал високо над главата си. Вятърът зафучал и издухал Оскар чак при Дявола, а там нещо влезе ли – не излиза.

Иван и Вятърът зафучали надолу към тъмницата, в която било затворено Слънцето. Веднага щом го освободили станало ден, а Слънцето грейнало щастливо.

А когато Иван се прибрал на село, вдигнали пир, на който три дни яли, пили и се веселили.

Принцесата и злата и сестра

от Андреа Йорданова

Живели някога две сестри. Те били много различни по характер.

Едната сестра била принцеса с добро сърце, а другата- придворна дама, тя била лоша и завистлива. Един ден принцесата приела да се омъжи за принц от далечно кралство. Тя се разделила с близките си, а майка ѝ ѝ подарила малкото си огледалце и тръгнала на път към двореца на жениха си. Заедно с принцесата на каретата се качила и сестра ѝ- придворната дама.

Щом навлезли в гората, сестра ѝ я накарала да си разменят дрехите уж на шега и я оставила в гората.

Щака слугинята се оженила за принца, а истинската принцеса изпратили да пасе гъските. На кралската дъщеря ѝ било много мъчно за майка си и взела огледалцето в ръцете си и то заблещукало. Принцесата видяла отражението на майка си и осъзнала, че това е вълшебно огледало. След това зърнала в огледалото как сестра ѝ се омъжва за принца.

Един ден старият крал чул как принцесата говорела на гъските:

-Седя тук с гъските, а все пак съм кралска дъщеря. Лошата прислужница ме изигра и се омъжи за принца.

Кралят веднага прогонил измамницата, а истинската годеница станала жена на принца.

Вечна приказка за доброто и злото

от Момчил Добрев

Преди много години имало герой на име Одрис. Той бил силен, строен, с кафеникава коса и сини очи. Бродел по света, опитвайки се да убие всички чудовища, които служели на злия Демонис.

Един ден Одрис решил да отиде при скъпите си родители. Но, когато влязъл в родното си село, ги видял да лежат мъртви пред къщата им. Тогава Одрис се отчаял и започнал да скърби за тях. Тогава феята Ахинора дошла и му казала да не скърби, защото можела да му помогне, но при едно условие: да му донесе сърцето на млад дракон, който се крие в гората на живите дървета. След много години търсене най-накрая намерил гората. Влязъл в нея, но преди да стигне до дракона, имал малко неприятности с дърветата. Дърветата си научили урока и тогава Одрис стигнал и до дракона. Битката с него била лесна, защото хем бил малък, хем заспал. Одрис го промушил един път и той умрял. Одрис занесъл сърцето на Ахинора и тя го дарила с магически сили.

Тогава той отишъл в двореца на Демонис. Когато влязъл вътре, видял как Демонис си стои на трона. Одрис си казал: „Дали не е заспал?“ Той изстрелял една стрела и тя го уцелила в главата. Демонис се надигнал и битката им започнала. Тя била най-епичната битка, която Одрис е имал. Продължила много часове, но накрая Одрис я спечелил. Тогава феята Ахинора дошла и извадила две отвари, направени от драконовото сърце и ги дала на мъртвите му родители. Минало малко време и Одрис видял как дишат и се зарадвал. Те станали и благодарили на Ахинора, че ги е върнала при любимия им син. А светът благодарил на Одрис, че ги е спасил.

Доброто и вярата винаги намират начин да победят.

Вълшебният клон

от Ангел Илиев

Имало едно време един момък. Той бил силен като мечка и бърз като ягуар. Момъкът живял в град Шлутименвил . Всяка година той ходил на местния карнавал и купувал малко пръчки и лепило. Когато се прибирал у дома винаги правел нещо невероятно- ту хеликоптер , ту меч , ту қола, но най-обичал да прави сгради и следващият му проект бил един огромен замък. Дошъл денят преди карнавала , който той чакал цяла година. Прябвали му още няколко пръчици и щял да довърши замъка , който той строел от няколко години . Дошъл денят на карнавала и веднага тръгнал към него . Там той намерил едно момче и едно момиче и те търсели пръчици и лепило , станали приятели и започнали да обсъждат и да разменят някои идеи , след това си казали довиждане и се върнали по домовете си .

Когато той се прибрал , видял как брат му е унищожил творенията му .Те се скарали и на другия ден той казал на приятелите си , какво е станало . Те му казали, че могат да му помогнат и му дали един вълшебен клон. Този клон можел да поправи всичко. Прибрал се и с един замах поправил всичко , но освен това направил творенията си живи. На другия ден видял , че има състезание и той веднага се включил. В състезанието този с най-велико изобретение щял да спечели . Тогава той и приятелите му се състезавали, но победата била за него , спечелил и станал най-известното момче в града.

Магни

от Евгени Хаджидимитров

Имало едно време момче на име Магни. Тъо било доста по-ниско от другите в града. Магни, освен че бил нисък, бил и осиновен.

В града хората се държали ужасно с него: удряли го и му се подигравали затова, че е нисък. В семейството му нещата били дори по-лоши. Брат му постоянно го тормозел и обиждал, а мащехата му го наказвала. Тъака било докато не пораснали и двете момчета.

Един ден баща им ги изпратил да минат през девет планини в десета и там да докажат, че са станали мъже. Докато изкачвали един стръмен хълм, братът изблъскал Магни. Тъой изгубил равновесие и паднал от хълма. Когато се свестил, много го боляло глава. Изправил се и видял една малка кутийка. Символите върху нея не му били ясни, но все пак я прибрал. Както вървял, по едно време чул мистериозен шепот, но не разбрал какво му казва. Затова решил да го игнорира. Изведнъж чул:

- Налявооо! Завий налявооо!

Магни решил да завие наляво. Както вървял изведнъж пропаднал в пропаст. Погледнал нагоре и видял, че нямало да може да се изкачи. Магни си казал:

- Щом съм пропаднал тук долу, значи трябва да продължа оттук.

Тъака и направил. Докато вървял, видял една пещера и чул:

- Отиди тааам... отидиии!

Магни се стреснал, защото шепотите ставали все по-силни и по-силни. Тъгъ като се задавала буря, нямало къде другаде да отиде.

Влезнал и видял една много добре направена стена. Веднага разбрал, че тази стена била направена от боговете, за които чел в книгите. Както с изумление разглеждал стената, видял вдлъбнатина с формата на кутията, която открил. Тъхнал кутията във вдлъбнатината. Стената се отворила. Магни видял неща, които само боговете можели да построят. Помещението било изпълнено с холограми на различни планети. В дъното, върху прожектиращ пиедестал, стояла холограма на планетата Земя. Имало вдлъбнатина с формата на ръка. Магни сложил ръката си в нея. Започнал да се превръща в диамант. Опитал се да махне ръката си, но не можел. Когато се трансформирал напълно, ръката му се освободила. Магни бил ужасен от

случилото се. В тъгата си не осъзнал, че някой му говори. Щом се успокоил, чул гласа. Той му казал:

- Не тъгувай! Това, което се случи, си има и добра страна. Ти се свърза със света! С мен!
- Поест ти си нашата планета? - попитал Магни.
- Да! Можеш да се свържеш тук с мен по всяко време. - отговорила му тя.
- Добре, но какво да правя сега с това проклятие? Как да стана отново нормален? - попитал Магни.
- Няма как да се поправи случилото се. - отвърнала му земята.

Излезнал от пещерата и тръгнал накъдето му видят очите. Вървял, вървял докато стигнал до малко градче. Там той видял едно момченце, което го удряли и обиждали. Магни веднага отишъл и им се скарал:

- Спрете! Не виждате ли, че го боли? - викнал Магни, помагайки на детето да се изправи. Другите деца мълчаливо си тръгнаха.
- Защо не се защити или не им каза, че ти е неприятно?
- Защото те са много. - отговорило му детето.
- Прябва да кажеш на майка си! - настоял Магни.
- Нямам такава. Бездомен съм. - отговорило момчето.
- Горкият ти. Ако искаш можеш да дойдеш с мен. - предложил му Магни.
- Наистина ли?
- Да!

Те минали през много градове, докато не стигнали до последния в континента. В този град живеели и високи, и ниски хора. Но ниските били много тъжни. Магни отишъл при един гражданин и го попитал:

- Защо си тъжен човече?
- Когато високите хора ни поробиха, ние не можахме да направим нищо. Тяхната армия беше толкова силна. ...идваха отвсякъде. Не можахме да се справим с тях,и така стана всичко. - отговорил му човекът.
- Не се безпокой човече! Аз ще ви освободя! - викнал Магни.
- И как ще ги освободиш? - попитал надменно един от стражите.

Евгени Хаджидимитров

- *Като предизвикам краля Ви на двубой! - отвърнал Магни.*
- *Хайде да видим как ще го направиш! - казал предизвикателно войникът.*
- *Кажу ми, че го предизвиквам на двубой. Победителят запазва града за себе си - отговорил му Магни.*

По едно време при него дошъл вестносец, който му казал:

- *Цялото кралство те чака на арената.*
- *Добре, идвам. А ти ме чакай пред арената. - казал Магни.*

Когато стигнал до арената, кралят бил вече там. Той бил два метра висок и бил ужасно силен и бърз. В началото на битката кралят се засилил към Магни и го изритал. Но той не знаел, че противникът му е диамантен и си счупил крака. Тогава Магни го повалил с диамантените си ръце. Така кралството било освободено от високите хора.

Магни царувал докато момчето пораснало. След това той се върнал в пещерата и там прекарал остатък от живота си.

Житът Нарвал и пиранята Тиран

от Андрей Попчиев

В един нормален ден Тиран планираше нещо много ужасно - да открадне нещо по-ценно от морското злато, което градяло бизнеса на целия океан. Това била статуетката на Нарвал от най-старото злато в цялата планета. Нарвал бе я спечелил от състезанието "Най-умното животно в целия океан". И Тиран беше участвал, но поради измамата, че си сложил смартчасовник, за да си подсказва отговорите, го дисквалифицирали и Нарвал спечелил.

И на 18 март Нарвал трябвало да изнася реч за вдъхновение на гражданите на океана и да покаже статуетката. Но когато Нарвал се готвил за речта си, не си намерил статуетката и веднага извикал кмета на океана. Започнало разследване кой я е откраднал. След много търсене намерили Тиран как бягал. Те хванали Тиран, той върнал статуетката на Нарвал, и много бързо отишли на площада за речта на Нарвал.

Шампион

от Калоян Доковски

Имало едно време една футболна топка, една баскетболна топка и една волейболна топка. Всяка от тях искала да победи и да стане шампион. Те играли много мачове. Всеки път побеждавала някоя от тях. Не могли да излъчат шампион.

Един ден футболната топка отишла при великия футболист Неймар и го попитала как е станал шампион. Той ѝ отговорил, че черпи силите си от едни вълшебни бадеми. Тя го помолила да ѝ даде от тях. Неймар имал добро сърце и ѝ дал от вълшебните бадеми.

След няколко дни топките участвали във финал. Шампион станала футболната топка.

Три дни яли, пили и се веселили.

Вълшебна приказка

от Симона Дамянова

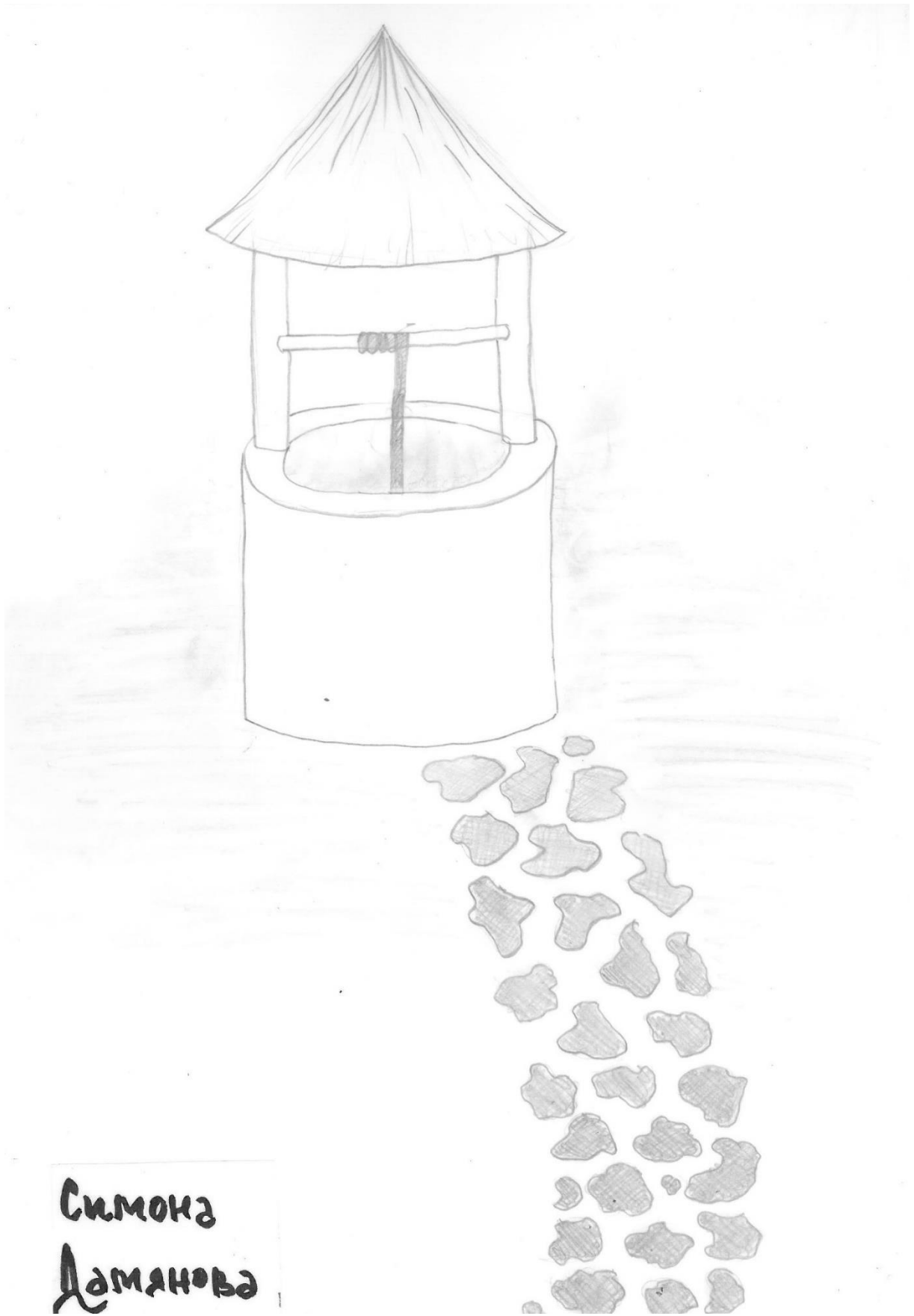
Имало едно време един баща и една майка. Родило им се син и го кръстили Йосиф. На семейството не им стигали парите и майката казала на бащата да изгони детето. Шо почти било на 1 година, било много малко, но те нямали избор. Бащата една сутрин тръгнал и го завел при кладенчето, повил го с пелени и му нанизал на пръста пръстен и му казал, че ще му помогне в бъдеще. И той така щял да запомни искрицата в окото му!

Една баба била на близо и чула детски плач. Шя отивала за вода до кладенеца и видяла бебето. Взела го в ръце и го завела в колибата си. Отгледала го като свой син, докато не пораснал и почнал да търси родителите си. Шой постоянно разпитвал бабата, но тя не знаела нищо за тях. Един ден Йосиф решил да тръгне на път, за да ги намери, но бабата го спряла и казала, че пръстенът на пръста му ще му помогне и го предупредила да се пази.

Шой тръгнал през гори и планини и накрая стигнал до един мост. Под него бушувала река. Мостът бил много порутен и той решил да не минава по него. Шогава му хрумнала идеята, да отсече дърво и да го спусне като мост. Шака и направил.

След това стигнал до една планина. Изведнъж почнали да се свличат камъни. Йосиф почнал да вика за помощ и на момента камъните се струпали върху него. Но той останал жив, бил невредим! Около него имало нещо като синьо поле. Шогава момчето се сетило, че бабата му казала за пръстена и той установил, че, когато извика за помощ, пръстенът го предпазва. От тук насетне пръстенът му помогнал в много трудности.

Повървял още и най-накрая стигнал до един кладенец. На него му се сторил много познат, защото това бил кладенецът, при който го оставил баща му. Шогава той видял един дядо да седи на една пейка. Момъкът попитал какво има, та плаче. Шогава те се спогледали и дядото видял искрицата в окото на Йосиф, по което познал, че той е неговият син.

Симона
Дамянова

Петър и летящият лъв

от Антония Калчева

Имало едно време далечно царство. В него живеели трима братя. Най-големият се казвал Димитър, средният се казвал Иван, а най-малкият - Петър.

Един ден принцесата на царството била отвлечена от зъл змей, който я завлякъл в леговището си. Царят обявил, че който спаси дъщеря му Аяна, ще получи ръката ѝ. Много благородници се опитали, но никой не се завърнал. Новината стигнала и тримата братя. Двамата по-големи не се престрашили, но Петър решил да отиде и да спаси принцесата. Димитър и Иван го подкрепили само за да се отърват от него. Най-малкият взел един меч и тръгнал към змея.

На пътя му се изпречила голяма пропаст. За да премине през нея, той съборил един бор и го използвал като мост. Като тръгнал по дървото обаче, загубил равновесие и за малко да падне. След като преминал пропастта, продължил през долина и там видял малко лъвче, заобиколено от хиени. Без да се замисля, Петър извадил меча си и помогнал на лъвчето. Веднага след спасяването дошла майка му. Тя благодарила на Петър и му казала да свирне, ако има нужда от помощ, давайки на младежа вълшебна свирка. Той продължил напред и не след дълго стигнал леговището на змея. Там се преборил с карақонджули, қикимори и таласъми, охраняващи чудовището. Многобройните врагове не успели да го спрат и Петър влязъл в леговището. Всичко било отрупано с кости, а в дъното лежал змеят, увит около клетата принцеса. Битката продължила два дена и накрая младежът победил и освободил Аяна.

На връщане към царството те срещнали по-големите братя на Петър, които му завидели за красивата Аяна. Димитър и Иван бутнали брат си от пътя в една пропаст. Петър, падайки, успял да се хване за един от ръбовете на скалата. Точно преди да използва вълшебната свирка, младежът видял един старец на скалата. Петър го попитал какво прави тук. Старецът отговорил, че това няма значение, и му казал да побърза да спаси принцесата от злите си братя. Младежът му благодарил за съвета и надул свирката. Лъвицата долетяла и взела Петър. Летейки над пътя, те видели Димитър и Иван да се карат кой да вземе Аяна за жена. Петър бързо грабнал принцесата и заедно отлетели към двореца. Царят много се зарадвал като видял дъщеря си и вдигнал огромна сватба. Димитър и Иван избягали от царството и никой повече не ги видял, а Петър и Аяна заживели весело и щастливо до края на дните си.

Чудната птичка

от Даная Маринова

Имало едно време мъж и жена. Те имали дъщеря на име Биляна. От малка тя обичала да излиза в гората и да пее с птичките.

Както всеки ден, тя тръгнала в гората да пее, но майка и не ѝ позволила понеже не си е свършила задълженията. Тя се натъжила, но помолила да ги свърши после. Майка ѝ ѝ разрешила и тръгнала към гората... и най накрая стигнала. Започнала да пее, но чула човешки глас. Огледала се и какво да види- птиче, което пее и говори с човешки глас. Тя много се учудила. Гледала го, гледала го и се прибрала у тях да разкаже на родителите си.

Влязла в тях и започнала да разказва на родителите си, че от толкова говорене оставала без дъх. Те не ѝ повярвали и ѝ казали да не се занимава с глупости. Тя се ядосала и се затворила в стаята си.

На сутринта Биляна тръгнала към гората преди родителите ѝ да се събудят. Тя видяла говорещото птиче и го сграбчила. След това тръгнала към вкъщи. Тогава видяла нейната съседка Рени. Тя видяла птичето и много ѝ завидяла.

Биляна се прибрала у тях и скрила птичето от майка си и баща си, а в същото време Рени отишла в гората да търси говорещо птиче, но опитът не бил успешен. Когато се стъмнило, Рени се прибрала в тях и се чудила как да открадне птичето.

На сутринта майката на Биляна чула как пее и видяла птичето. Тя не се ядосала, точно обратното- харесала го. А Рени ги гледала от страни и потъвала в завист.

Тогава Биляна споделила на баща си. Той също харесал птичето и така всички заживяли щастливо.....без Рени.

Вълшебният път към дома

от Далия Христова

Имало едно време две деца, които живеели на Северния полюс. Те били момчета, но много различни, едното било мързеливо и си мислело, че може всичко, а другото момченце било скромно и работливо.

Веднъж баща им ги изпратил да потърсят храна навън. Децата тръгнали. Изведнъж задухал силен вятър, завалял сняг и момчетата не знаели какво да правят. Минало малко време и се появил пингвин, но не обикновен, а вълшебен. Той ги отвел в едно иглу, където живеела старица. Когато двете момчета влезли вътре, старицата ги помолила да ѝ помогнат, като донесат дърва. Работливото дете веднага се втурнало на работа, а през това време другото седяло вътре на топло.

Вече се стъмнило и децата легнали да спят. На сутринта работливото дете станало рано и приготвило закуска. Всички хапнали. На изпращане старицата им дала по едно орехче и им казала, че когато са в труден момент, орехчетата могат да им помогнат. Децата си тръгнали.

По едно време видели бяла мечка. Пръгнали да бягат, но мечката ги настигнала. Децата се сетили за орехчетата. Решили да ги счупят. На работливото момче се появила летяща шейна, която бързо го отвела вкъщи, а на мързеливо момче му се появили щекци и трябвало да върви дългия път към дома пеша. Докато вървяло момчето си взело поука, че трудът се възнаграждава.

Вълшебният кон

от Валентина Вучева

Живял някога един дървар. Един ден, докато се разхождал, той открил едно малко ранено конче. На добрия дървар му домъчнвало за него и го прибрал. Той полагал много грижи за него и кончето започвало да оздравява. Минавало време и скоро кончето оздравяло напълно, тогава то казало на дърваря с човешки глас:

-Благодаря ти дърварю за всичките грижи, които положи за мен. За да ти се отплатя за добрината, ти давам този вълшебен пръстен. Когато сложиш пръстена на дясната си ръка, ще се появи чуден жребец със златни грива и опашка.

Скоро кончето се сбогувало с дърваря, но той се привързал към кончето и, въпреки че го обикнал, го пуснал на свобода. Не след дълго из царството се разнесла ужасна вест, ламята откраднала царската дъщеря. Много смели рицари премерили сили със змея, но никой не успял да го победи и да върне принцесата. Змеят бил толкова могъщ, че и най-безстрашните и юначни войни се огъвали под силата му.

Дърварят си спомнил за пръстена, сложил го на ръката си и мигом се появил прекрасният жребец. Той наистина бил невидано красив, млечно бял жребец с грива и опашка от злато. Като го видял, дърварят онемял от учудване, красотата на коня била несравнима. Дърварят пристъпил към коня, погалил го леко и се престрашил да го яхне. Кончето се понесло със скоростта на мълния, сякаш копитата му не докосвали земята, колкото красив бил жребеца толкова и бързо. Добрият дървар разбрал какъв вълшебен дар е получил, той приютил жребеца и скоро почнала да се разнася мъгла из кралството за чудесата им.

Кончето и дърварят живеели щастливо, дърварят се привързал към новия си другар бързо, а кончето обикнало добрия си стопанин и му помагало в стопанството. Мъглата за чудните приятели стигнала до царя. Отчаяните от мъка цар и царица изпратили да повикат дърваря и вълшебния му кон в двореца. Те се надявали, че може би дърварят с чудния му кон ще успее някак да върне детето им, откраднато от змея. Царят и царицата молили момъка, обещавали ли му всичко, което би могъл да поиска във владенията им само да успее някак да върне дъщеря им обратно. Добрият дървар надарен с добро сърце му станало мъчно за царя и царицата и решил да опита да освободи принцесата. Подготвил се за път, сбогувал се с тях и се понесъл като вятър към замъка на змея. Кончето препуснало толкова бързо, че дърварят едва поел дъх и вече бил във владенията на змея. Знаел, че със сила не може да победи чудовището, все пак толкова храбри войни не сполучили да победят

Валентина
Вуцева

ламята , та той ли обикновеният дървар да съумее да я надвие. Дълго мислил и разбрал, че няма да успее със сила и решил да опита с хитрост. Издебнал кога змеят ловува в горите си и с помощта на кончето се пренесъл в замъка при заключената принцеса. Момъкът бил поразен от красотата ѝ още в мига , в който я зърнал, и разбрал , че на земята няма друга девойка , която да желае толкова много. Девойката също обикнала момъка още от мига , в който го зърнала. Двамата се качили на жребеца и той се стрелнал като лъч светлина към замъка на родителите ѝ. Царят и царицата не могли да се нарадват на детето си , царят бил толкова щастлив ,че настоял дърварят да поиска каквото и да е в замяна , за да изкаже благодарността си.

Добрният дървар взел принцесата за ръка , пристъпил към царя и поискал ръката ѝ. Царят се сепнал , радостта му изчезнала за миг и станал сериозен. Той добре се вгледал в очите на дъщеря си и разбрал , че тя също обича момъка и иска да се омъжи за него. Мъдрият крал пристъпил към дърваря и рекъл:

-Днес е най-щастливият ден в царството ни след този , в който се роди дъщеря ни, чиято ръка искаш. Тя не само се завърна при нас , а успя да ни доведе жених с добро и смело сърце , на който спокойно мога да доверя дъщеря си. Бъдете щастливи! Нека сватбата е още утре!

Вълшебният серум

от Винсент Подоров

Живял някога в едно чудно градче един крал на име Себастиан. Той обичал семейството си и имал двама сина – по-малкият се казвал Хари, а по-големият Уилям. Те обичали да се впускат в приключения заедно.

Макар да били принцове, те много помагали на своите съграждани за реколтата, затова тя била много плодородна.

Един ден съпругата на краля и синовете им разбрали, че той (кралят) е изчезнал безследно, докато яздел коня си в гората, която била близо до селото. Те организирали голямо търсене и цялото градче захванало да издирват краля си. Изминали 10 планини в десета, но пак не могли да го открият. Върнали се в градчето и се сетили, че има някаква мистериозна пещера, в която никой не знаел какво има и никой не бил влизал.

Някои мислели, че в нея има страшна, огромна митична кокошка, която щяла да им изяде цялата реколта. Други мислели, че там има огромен великан, който, когато стъпи близо до селото, щяло да се предизвика гигантско земетресение, което щяло да унищожи цялото градче, но никой не бил сигурен.

На следващия ден Хари и брат му тръгнали на път към пещерата, разпитали цялото село дали знаят къде се намира тази пещера.

Накрая попитали най-стария и мъдър човек в града за митичната пещера. Той живял на края на града в една много малка къщурка. Старецът им казал всичко за пещерата, казал им, че в нея има зловец, огнедишащ змей, даже им дал и карта.

Пригответи се, ориентирали се по картата и тръгнали на път. Изминали каменистия и стръмен път и стигнали пещерата. Тя била огромна, затова братята се лутали из дългите ѝ тунели дълго време. Скоро видели змея, който бил огромно, триглаво чудовище, което за щастие спяло, те се огледали, защото помислили, че змеят може да е скрил някъде краля или дори да е бил погълнат от него. Те чули някакъв зов за помощ и продължили по-навътре, след което драконът ги чул и се събудил, но вместо да ги нападне, той им предложил сделка. Чудовището им казало, че ще им върне царя само ако го отгърват от девойката, която той погълнал наскоро, защото тя му причинявала ужасни стомашни болки, като някой от синовете се ожени за нея.

Синовете не повярвали, че има цяла дяла девойка в стомаха си. Драконът им поставил условие, че ако не го спасят от мъките му – той ще им унищожи селото и реколтата.

Ше му отвърнали, че ще си помислят и ще му отговорят до 3 дни. И така, братята се прибрали в града, отново отишли при мъдреца и му разказали накратко за случката. Той рекъл, че има мистичен вълшебен серум, който само кралят знаел къде се намира – някъде в градчето.

Хари и Уилям взели инструменти за копаене (мотици, лопати и др.) и започнали да копаят на места, на които мислели, че може да бъде. Пърсели, търсели, копали, копали и най-накрая го открили в едно изоставено мазе в кралството, но им отнело само един ден.

Чули някаква врява и като излезли, видели, че драконът не си е спазил обещанието и изгорил половината от реколтата и посевите. Той се върнал в пещерата, а Хари и брат му полели останалата реколта с вълшебния серум, надявайки се да се отрови. Не им било лесно, защото толкова се трудели за нея, а сега просто щели да я унищожат, но си помислили, че гражданите са много по-важни от реколтата.

След 3 нощи драконът се върнал, за да доунищожу реколтата, но се нагълтал с отровните посеви, след което се сгромолясал на земята и братята му разпорили қорема, извадили красивата девойка и Хари се влюбил в нея от пръв поглед, а тя после му казала, че кралят е скрит и завързан за една скала в пещерата. Намерили го и той одобрил тяхното решение (да се вземат младите) и той вдигнал голяма кралска сватба- три нощи яли, пили и се веселили. А почвата станала още по-плодородна заради серума.

P.S Поуката от приказката е, че, ако не знаеш нещо, се допитай до по-възрастен и мъдър човек.

Вълшебната пътека до двореца

от Яна Попова

Имало едно време едно момиче. Тя се казвала Виктория. Живеела в една малка къща в гората с майка си и баща си. Те не били богато семейство. Един ден майка ѝ я помолила да отиде в двореца и да помоли за малко пари. Момичето, обаче, не знаело как да отиде до двореца и попитало майка си. Тя ѝ отговорила, че може да попита стареца. Виктория тръгнала по пътя до къщата на стареца. Вървяла, вървяла и най-накрая стигнала. Старецът ѝ дал един прах и ѝ казал, че когато го духне, ще излезе вълшебен път, който ще я заведе до двореца. После ѝ казал да се пази от лошата вещица, защото тя обича да се мотае някъде по пътеката и из гората. Виктория казала, че ще внимава и тръгнала по пътя, който старецът ѝ казал. Тя вървяла и си мислела, че тази пътека е безкрайна, когато изведнъж вещицата изскочила и я нападнала. Тогава се появил принц Виктор, който победил вещицата. Принцът попитал момичето как се казва и тя му отговорила, че се казва Виктория. Виктор я попитал къде е тръгнала по тази пътека и тя му разказала цялата история. Той я завел в двореца, помолил царя да се оженят, защото много са се заобичали и той се съгласил. Празнували сватба три дни и три нощи и заживели щастливо до края на дните си.

Червенокосата лисица

от Деница Захариева

Един ден една стара Лисица видяла едно малко лисиче , което си мечтаело да стане червенокосо. Старата Лисица попитала малката лисица:

-Какво ти е?

Тя отговорила тихо и уплашено.

-Нищо. Мечтая си да стана червенокосо.

-Аз ще ти помогна! - отговорила Старата Лисица.

И така започнало тяхното приключение. Те отишли до една много мрачна гора, в която живеела фея , която сбъдвала желания. Те тръгнали към нейната къща и в далечината те видели светлина доближили се и попитали.

-Ти ли си феята?

Тя отговорила тихо и нежно:

-Да, аз съм.

-Може ли да си пожелаея нещо?

-Да. Това е моята работа- да сбъдвам желанията на хората и животните.

-Пожелавам си.... Да стана червенокосо.

-Твоего желание е моята команда!

-Много ти благодаря!- лисицата отговорила жизнерадостно.

И от тогава лисицата била червенокоса и се чувствала щастлива и красива.

Този публикация се разпространява съгласно условията на

CC BY-NC-SA